

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота

з корейської філології на тему:

ЗАСОБИ ВЕРБАЛЬНОГО ВІДТВОРЕННЯ КОНЦЕПТУ
ЗДИВУВАННЯ У СУЧАСНІЙ КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ
(на матеріали корейських вебтунів)

Студентки групи Пкор18-20

факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова і література та переклад,

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

літератури (переклад включно),

перша – корейська

Краснікової Мирослави Андріївни

Науковий керівник:

к.ф.н., доц. Охріменко В. О.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ОСНОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНЦЕПТУ У СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ	
1.1. Поняття про концепт у сучасній лінгвістиці.....	6
1.2. Класифікація концептів та варіації його вираження.....	10
Висновки до Розділу 1.....	14
РОЗДІЛ 2. СПЕЦИФІКА ВИКОРИСТУВАННЯ ТА ПЕРЕКЛАДУ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ У КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ	
2.1. Основні положення про вербалізацію концепту ЗДИВУВАННЯ.....	16
2.2. Репрезентація концепту ЗДИВУВАННЯ на основі корейських вебтунів.....	20
Висновки до Розділу 2.....	26
ВИСНОВКИ.....	28
АНОТАЦІЯ.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	34
ДОДАТКИ.....	36

ВСТУП

У сучасній лінгвістиці термін «концепт» позначає певну структуру або ідею, що включає в себе сукупність знань, асоціацій та емоцій, що також може залежати від національно-культурного сприйняття. Всесвітньовідомі концепти, такі як, наприклад, «мир» - «голуб» є зрозумілими для багатьох країн світу, проте концепти можуть бути протилежними за значенням не тільки в різних країнах, а і в різних регіонах однієї держави.

Розуміння та сприйняття концептів певної країни – є запорукою вдалого перекладу з її мови. Без цього неможлива повна передача емоційної та/або культурної оцінки. Переклад сам по собі не зможе дорівнювати оригіналу, проте задача перекладача – це максимально наблизитися до нього.

Не тільки корейська продукція, але і корейська мова та культура набуває все більше популярності в світі, і в тому числі в Україні. Саме тому зростає попит на якісний переклад художніх творів. Через специфічні культурологічні контексти України та Південної Кореї точний переклад художніх творів, а особливо творів комедійного напрямку – є складним завданням. Наприклад, в корейській мові для вираження емоцій та настрою можуть використовуватися особливі звуки та інтонації, аналогу яких немає в українській.

Для повного розуміння оригінального твору читачем мови перекладу необхідно зберегти або знайти найближчий аналог заданого концепту, чи емоційного, чи культурного. Таким чином, когнітивна лінгвістика може допомогти розкрити причинно-наслідкові зв'язки появи та функціонування концептів в певних культурах і краще їх передати з мови оригіналу на мову перекладу. Тому при дослідженні такого питання як засоби вербалізації концептів є важливим аналізування цього з точки зору когнітивної лінгвістики.

Актуальність теми. Емоційно складові концепти в українській та корейських мовах сильно відрізняються за вираженням, через специфіку двох

мов та культур, і саме тому необхідно досліджувати різницю між ними та знайти спосіб подолати її, або якнайбільше зменшити. На сьогоднішній день існує невелика кількість досліджень українською мовою про специфіку емоційно складових концептів та типів їхнього вираження в корейській мові. Важливо вивчати і досліджувати Корею з української перспективи, аби створити точніший переклад мовних пар корейсько-українська та українсько-корейська.

Метою роботи є теоретичний аналіз та визначення основних засобів вербального відтворення концепту «ЗДИВУВАННЯ» у сучасній корейській мові.

Завданнями роботи є:

1. Обґрунтування терміну «концепт» у сучасній лінгвістиці.
2. Виділення класифікації концептів.
3. Оцінка основних особливостей вербалізації концепту «ЗДИВУВАННЯ».
4. Аналіз і наведення прикладів репрезентації концепту «ЗДИВУВАННЯ» на прикладі корейських вебтунів.

Об'єктом дослідження в курсовій роботі є концепт ЗДИВУВАННЯ у сучасній корейській мові.

Предметом дослідження є засоби вербального відтворення концепту ЗДИВУВАННЯ в корейській мові.

Матеріалом дослідження став корейський вебтун «이해불능» - «Ніколи не зрозумію».

Методами дослідження є семантичний аналіз, за допомогою якого досліджено значення слів та мовних одиниць, їх взаємозв'язки та способи вираження; когнітивний аналіз завдяки якому досліджено як мова відображає та організовує поняття, концепти та знання; зіставний метод, який використовувався, аби виявити спільні, однакові та відмінні риси у мовних пар корейсько-українська; та трансформаційний аналіз, що застосовується

для дослідження мовних одиниць на їхню здатність чи нездатність перетворюватися на інші одиниці.

Наукова новизна. Дане дослідження розкриває загальну інформацію про вербалізацію концепту «ЗДИВУВАННЯ» в корейській мові та яким чином його можна перекласти на українську мову. Вербалізації емоційно складових концептів не були достатньо вивчені в Україні, тому завдяки цьому дослідженню емоційно складовий концепт «ЗДИВУВАННЯ» мовних пар корейсько-українська був проаналізований та обґрунтований, що в свою чергу покращить якість перекладу літератури.

Практичне значення. Для вираження емоційно складових концептів у мальописах, таких як манхва або вебтуни, корейці зазвичай використовують звуко- та образонаслідувальні слова. Їхнє різноманіття неможливо точно перекласти українською мовою, так як вони не є притаманними в українській мові в тій самій мірі, якими вони є в корейській. Мова – це не тільки спосіб комунікації між людьми, а також бачення певного народу, його світосприйняття. Україна і Південна Корея знаходяться на великій географічній відстані та мови даних країн мають різні мовні сім'ї, тому може виникати проблема у достовірному перекладі. Дана робота розкриває корейське відображення емоційно складового концепту «ЗДИВУВАННЯ» через призму українського світосприйняття, що в свою чергу дасть поштовх кращому та якіснішому перекладу з корейської на українську.

Структура курсової роботи. Загальний обсяг курсової роботи становить 30 сторінок. Структура курсової роботи складається із вступу, двох розділів, висновків та списку використаної літератури.

РОЗДІЛ 1

ОСНОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНЦЕПТУ У СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

1.1. Поняття про концепт у сучасній лінгвістиці

Вивченням поняття «концепт» в сучасній лінгвістиці займалися такі вітчизняні мовознавці як: Плотнікова Н. В. (2020), Газуда О. М. (2018); насамперед Зайченко О. В. (2012) працювала над самим поняттям «концепт» та його загальною характеристикою. Методи дослідження концептів висвітлила Зайнковська Г. Д. (2015). Серед іноземних дослідників «концепту» як основного поняття в сучасній лінгвістиці постає Буранова Дільдора (2021). Одним з корейських дослідників, що вартий уваги є Кім Соин з роботою 한국 신파극의 ‘사랑-애(愛)’와 ‘슬픔’의 감정 수행 방식 및 영향 요인 연구 언어적 표현과 비언어적 표현을 중심으로 – (2022) («Дослідження емоційного сприйняття "любові-прихильності" та "смутку" в корейській шінпа драмі - з акцентом на лінгвістичні та невербальні вирази»).

В загальному, термін «концепт» використовується на позначення певної структури або ідеї, що включає в себе сукупність знань, національно-культурних оцінок, асоціацій та емоцій, пов'язаних з ним. Тобто, концепт відображає не лише формальне значення, але й ширший спектр понять. Наприклад, концепт «дім» включає в себе не тільки пряме тлумачення слова, але й особисті враження, спогади та й досвід конкретної людини, що думає над ним.

Як пише Буранова, людські концептуальні категорії, значення слів і речень, лінгвістичні структури будь-якого рівня – це не просто комбінація набору універсальних абстрактних ознак, безперервних символів. Велика кількість цих значень і структур більш-менш безпосередньо мотивована досвідом, у багатьох випадках тілесним досвідом [12, с. 95].

У лінгвістиці концепт може виступати у ролі мовної одиниці, таких як слова чи фрази, але його сенс полягає в більш широкому контексті, що включає в себе різноманітні аспекти, такі як культурні, соціальні, історичні та особисті.

Як слушно зазначає Плотнікова Н., розуміння концептів досить варіативне в сучасній лінгвістиці. Оскільки термін «концепт» з'являється в лінгвістичній семантиці завдяки взаємодії лінгвістики з філософією, психологією, культурною антропологією, то, відповідно, концепт розглядається в різних векторах, у межах яких виділяють численні дефініції разом із цілими комплексами специфічних конкретизаторів, тому можна виділити кілька підходів до інтерпретації концепту [8, с. 93].

Термін «концепт» – є досить абстракційним поняттям, і дати йому одне чітке пояснення надзвичайно складно, навіть в рамках однієї області певної науки, тому часто сприймається інтуїтивно і залишається невизначеним. Його називали «багатовимірним кластером сенсу», «семантичним зрізом життя», «геном культури».

Як влучно зауважив Газуда О., концепт є певною мисленнєвою основою, взаємопов'язаною зі сприйняттям і розумінням чужого мовлення. При цьому концепт може розглядатися у поєднанні лінгвістичного і філософського підходу, та виступати ембріоном мисленнєвих операцій. В момент, коли вимовлене ким-небудь слово розуміється у власному значенні, означає, що той, хто це розуміє, здійснює певний акт, який служить зародком цілої системи мисленнєвих операцій [1, с. 39].

Ми погоджуємось з Г. Гайдук, що концепт – це одиниця свідомості та інформаційної структури, що відображає людський досвід; що це - оперативна одиниця пам'яті, всієї картини світу, квант знання. Гайдук обґрунтовує, що концепти виражають світ в голові людини, утворюючи концептуальну систему, а знаки людської мови кодують у слові зміст цієї системи [2].

Розуміння концепту як операційної одиниці мислення є способом і результатом категоризації знань. Це пояснюється тим, що об'єктом концепту є ментальна свідомість, утворення якої визначається формою абстракції, і модель якого задається поняттям, що не тільки описує об'єкт, але й створює його. Таким чином, очевидно, що вивчення концептів у всіх його аспектах є одним з важливих напрямків досліджень у лінгвістиці останніх років.

Ми погоджуємось з Плотніковою Н., що визначення концепту в межах філософської теорії пізнання та відображення дійсності варіюються в такому діапазоні: від широкого (складні ментальні утворення – думка, знання, віра, причина, обдумані на основі широкого екзистенціального фону речей, які складають оточуючий світ, та власного досвіду людини) до дещо звуженого (сенси, якими оперує людина) або інтеріоризації, знання про оточуючий світ, які зберігаються у вигляді квантів, таких як життя, смерть) [8, с. 93].

Один і той самий концепт в рамках двох етнокультур може означати різні речі та викликати відмінні емоції, саме тому це питання стало популяризованим десятиліття тому. Порівнюючи один концепт в межах різних культур можна знайти та відзначити причино-наслідкові зв'язки для появи того чи іншого концепту, що насамперед є необхідним в дослідженнях в області когнітивної лінгвістики та психолінгвістики. Це дозволить дослідникам зрозуміти як культурні та індивідуальні контексти впливають на розуміння мови та яким чином мовлення відображає когнітивні процеси в людському розумінні світу.

Саме мова забезпечує найкращий природний доступ до свідомості і процесів мислення певного народу, бо вона – є призмою світобачення.

Таким чином, мета когнітивної лінгвістики - зрозуміти, як здійснюються процеси сприйняття, категоризації, класифікації та розуміння світу, як накопичуються знання, які системи забезпечують різні види інформаційної діяльності [12, с. 96]. І саме це допоможе досягти ціль перекладача – адекватного перекладу.

Як зауважив Полюжин М., аналіз концептів спрямований на виявлення їхнього змісту, формалізацію того, що притаманне інтуїції та наявне в колективному несвідомому й виражається мовленням. Його основна увага зосереджується навколо знань про світ, зв'язок мовних знань із позамовними. Аксиоматичним є часто висловлюване сьогодні твердження про те, що не можна отримати вичерпного опису концепту, хоча в цьому й немає потреби, оскільки для його репрезентації в мові достатньо зосередити увагу лише на його основні прототипні вузли. Такий підхід уможливорює достатньо повний для успішної комунікації опис концепту в тій чи іншій мові [9, с. 85].

Велика кількість лінгвістів сходяться в думці, що основними ознаками концепту є:

- передача та збереження інформації;
- несталість (що пов'язана з константним розвитком і зміною навколишнього середовища людини);
- абстрактність та нечіткість (через індивідуальне сприйняття кожної окремої персони);
- ментальність (концепт – як одиниця свідомості);
- емоційність.

За Зайченко О., характеризуються наступні підходи до сучасного визначення концепту:

- системно-мовний підхід (осмислення концепту в єдності системно-мовних вимірів за осями синтагматики, парадигматики та асоціативних зв'язків, які в сукупності дають можливість відтворити лінгвістичні моделі ситуації, в центрі уваги яких знаходиться даний концепт);
- денотативний підхід (передбачає посилену увагу до опису позамовного кореляту пропозиції – ситуації та укладання переліку таких корелятів пропозицій, які дозволяють коректне використання концепту);
- сигніфікативний підхід (осмислення даного феномену через аналіз його сигніфікативного поля);

- культурологічний підхід (розуміння концепту як основного осередку культури в ментальному світі людини);
- семантичний підхід (визначення семантики мовного знаку як засобу формування змісту концепту);
- лінгвокогнітивний підхід (концепт досліджують як ментальну одиницю знань про навколишній світ).
- лінгвокультурологічний підхід (концепт як результат зіткнення значення слова з власним та етнологічним досвідом людства) [3, с. 80].

1.2. Класифікація концептів та варіації його вираження

Ми погоджуємось з Фрасинюк Н., що концепт – це ментальне національно-специфічне утворення, планом змісту якого є вся сукупність знань про цей об'єкт, а планом вираження – сукупність мовних засобів (лексичних, фразеологічних, пареміологічних та ін.) [11, с. 69].

Деякі мовознавці пропонують розділити концепти на типи:

- актуальні та неактуальні;
- стійкі та нестійкі;
- абстрактні (образи, уявлення, схеми, поняття тощо) та конкретні;
- емоційно складові та неемоційно складові;
- стандартні.

Ми погоджуємось з Краснобаєва-Чорна Ж., що можна протиставити наступні три види концептів:

- етнокультурні концепти, іншими словами ментальні утворення, що актуальні для всієї етнокультури;
- соціокультурні концепти, нагальні для певної групи в межах певної лінгвокультури. Концепти цього типу неоднорідні: виділяють концепти, що об'єднують великі групи людей за віковими, гендерними, становими

ознаками, та концепти, що включають в собі малі групи носіїв певної субкультури – від об'єднань за інтересами до родини;

- індивідуально-культурні концепти, актуальні для індивідуума, що виражаються ключовими словами, властивими автору; концепти, що визначають психотип особистості [5, стр. 49].

Краснобаєва-Чорна Ж. також пропонує наступну схему-класифікацію концептів з трьома основними етапами:

- за історико-культурологічним параметром, що розподіляються на світові та національні;

- за ціннісно-соціологічним параметром: а) матеріальні; б) духовні (пізнавальні, інтелектуальні, моральні, філософські, правові, релігійні); в) політичні, екологічні, економічні;

- за когнітологічним параметром: а) генетичний параметр: первинний, вторинний; б) структурний параметр: простий, складний; мікро-, макроконцепт; в) семантичний параметр: концепт-мінімум, концепт-максимум, енциклопедичний додаток [5, стр. 49-52].

Класифікації концептів у лінгвістиці є неоднорідними та різняться за мовознавцями, проте ми вважаємо, що наступний вид класифікації концептів у лінгвістиці є доречним:

- класифікація за рівнем абстракції, що в свою чергу поділяються на конкретні та абстрактні концепти. Конкретні концепти пов'язані з конкретними явищами або об'єктами у фізичному світі (наприклад, «сонце», «місяць»). Абстрактні концепти є менш прямою формою реальних об'єктів і включають ідеї, які важко або неможливо конкретизувати (наприклад, «справедливість», «кохання»);

- за культурним контекстом, що поділяються на культурно-специфічні концепти, які відображають унікальні аспекти певної етнокультури та на універсальні концепти, які притаманні декількома або багатьом культурам (наприклад, «голуб» пов'язаний з концептом миру в багатьох країнах світу);

- за емоційною складовою; позитивні концепти зі словами «щастя», «радість», та негативні концепти «біль», «сум». Ми пропонуємо також додати нейтральність до вище запропонованих емоційних концептів, бо до нейтрального концепту відноситься «подив», так як дана емоція може приймати різні складові, в залежності від ситуації;

- за рівнем сприйняття, такі як об'єктивні концепти, які відображають загальновідомі факти чи властивості та суб'єктивні концепти, що передають особисті враження, спогади та досвід людини-суб'єкта;

- за гносеологією (способом пізнання), тобто приналежністю до області знань, що включає в себе фахові (що використовуються у специфічних галузях знань, наприклад, медицина, фізика тощо) та загальнозживані концепти (фігурують у повсякденному мовленні);

- за способом вираження: пізнавальні (мають поняттєву природу) та художні (побудовані на художніх асоціаціях);

- за походженням: первинні (вихідні, з яких пізніше утворюються інші) та вторинні;

- за критерієм досвіду: апріорні (переддослідні) та апостериорні (дослідні, емпіричні);

- за часом існування: концепти Античності, концепти Середньовіччя, концепти Відродження, концепти Просвітництва, концепти Нового часу тощо;

- за структурою: прості і складні.

Ми погоджуємось з Заньковською Г., що вираження концепту – це уся сукупність мовних і немовних засобів, що прямо або непрямо ілюструють, уточнюють і розвивають його зміст [4, с. 102].

Ми вважаємо актуальними наступні способи вираження концепту:

- за допомогою лексики та фраз. Простий та зрозумілий спосіб передачі концепту. Це можуть бути конкретні слова або терміни, абстрактні поняття або фрази;

- за допомогою засобів виразності, таких як аналогії, порівняння, метафори, уособлення та інші. Вони можуть використовуватися в контексті мовлення, аби краще передати певний концепт;

- завдяки знакам та символам. Концепти можуть бути виражені за допомогою знаків, символів або піктограм з якими проводиться паралель з певними ідеями чи образами. Наприклад, символ пентаграми у багатьох людей асоціюється з відьомством та магією, хоч і є абстрактним символом, але передає загальний концепт містики;

- невербально, використовуючи жести, міміку та пози мовця;

- використовуючи мовні маркери, такі як наголос, інтонація, ритм, тон, що можуть слугувати для передачі концептів, ставлення до них або вираження емоцій, пов'язаних з цим.

Вираження концепту у спілкуванні між людьми може бути здійснене вербально та невербально. Вербальна комунікація – це спосіб передачі інформації у словесній формі, чим людство використовується з часу появи перших зародків соціальних утворень, заради спільного виживання.

Невербальна комунікація є не менш важливою, для неї характерне використання безсловесної поведінки як головного засобу передачі інформації, думки про співрозмовника та здійснення впливу на іншу персону. Для даного спілкування люди використовують цілу низку невербальних засобів: погляди, жести, міміку, що включає в себе явну експресію, пози тощо.

Як слушно зазначає Кузенко Г., здатність людини керувати словесним вираженням емоцій, пропускати їх через ситуативні, соціальні та інші фільтри свідомості, залежно від яких одні й ті самі емоції можуть знаходити різні лексично-семантичні вираження, вказує на інтелектуальність комунікативної емотивності [6, стр. 79].

У мальописах, таких як комікси, манхва, вебтуни та інших задля посилення передачі емоційної складової персонажу використовується людська невербальна поведінка, що передана графічно. Зазвичай, з мімікою

та жестами персонажів поруч зображені звуко- та образонаслідувальні слова, що допомагають читачу повністю охопити ситуацію та реакцію персонажа на неї.

Це називається образно-графічною функцією оноματοпеїчної лексики, яка проявляє свої якості в манхвах та вебтунах, і саме за допомогою цього автори створюють необхідний психологічний та емоційний ефект на реципієнта.

Висновок до розділу 1

Таким чином, термін «концепт» використовується для опису певної структури або ідеї, яка включає знання, національно-культурні оцінки, асоціації та емоції, пов'язані з нею. Тобто концепт відображає не лише формальне значення, але й широкий спектр розуміння. Наприклад, концепт «дитинство» включає не тільки пряме тлумачення слова, але й особисті враження, спогади та досвід конкретної особи, яка його розглядає.

Один і той самий концепт в рамках двох етнокультур може передавати різні ідеї, означати інші поняття та викликати відмінні емоції, саме тому це питання стало популяризованим десятиліття тому.

У лінгвістиці концепт може бути виражений як мовна одиниця, така як слово чи фраза, але його значення знаходиться в ширшому контексті, що включає культурні, соціальні, історичні, професійні та особисті аспекти.

Багато лінгвістів погоджуються, що основними ознаками концепту є передача та збереження інформації, несталість, абстрактність та нечіткість, ментальність та емоційність. Концепти класифікуються за різними критеріями, включаючи рівень абстракції, культурний контекст, емоційну складову, рівень сприйняття, гносеологію, спосіб вираження, походження, критерій досвіду, час існування та структуру.

Характеризуються наступні підходи до визначення концепту: системно-мовний, денотативний, сигніфікативний, семантичний, культурологічний, лінгвокультурологічний та лінгвокогнітивний. Саме лінгвокогнітивний підхід використовувався в даній роботі для досягнення концепту «ЗДИВУВАННЯ».

Вираження концепту охоплює мовні та немовні засоби, які прямо або непрямо ілюструють, уточнюють та розвивають його значення. Це може бути досягнуто за допомогою: засобів виразності, знаків та символів, мовних маркерів та невербальних рухів.

РОЗДІЛ 2

СПЕЦИФІКА ВИКОРИСТУВАННЯ ТА ПЕРЕКЛАДУ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ У КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ

2.1. Основні положення про вербалізацію концепту ЗДИВУВАННЯ

Серед науковців виникли численні дискусії через різні підходи до опису концепту як терміну та його вербалізації. Деякі вважають, що концепти за своєю природою є невербальними. Інші вчені визнають можливість повної вербалізації концептів і підкреслюють, що вербалізація – це переведення певного змісту або думок у словесну форму природної мови [10, с. 480].

Існує думка, що лише частина концептуальної інформації має мовний зв'язок, тоді як решта виражається в інших типах ментальних репрезентацій (образах, картинках, схемах), тобто що концепт може бути тільки частково вербалізований. Ми вважаємо, що у лінгвістиці, лінгвокультурології та лінгвокогнітології концепт або його окремі ознаки можна виражати мовними засобами, що сам концепт піддається вербалізації.

Концепти виражаються вербалізаторами концептів, а саме словами-репрезентами та їхніми синонімами. Репрезент (ключове слово) є номінацією концепту та визначається дослідником. Перелік мовних засобів широкий, і включає в себе однокореневі слова та частини різних мов, споріднених з основними номінаціями, контекстуальними синонімами, оказіональними власне авторськими номінаціями, стійкими складними словами, синонімічними репрезенту, фразеологізмами, метафорами, тощо [10, с. 485].

Контрастивні дослідження емоцій показали, що різні культури по-різному ставляться до емоцій, наділяючи прояви окремих емоцій соціальною конотацією, що впливає на виховання та соціалізацію і таким чином на уявлення про світ, соціальну організацію та втілення тих чи інших елементів у структурі значення емоційної лексики. Невербальне вираження емоцій у

міміці, жестах, поведінці не має універсального характеру, а залежить від соціального виховання, що виступає культурною нормою, яке диктує прийнятний сценарій [7, стр. 82].

У процесі комунікації можна виділити різні способи вербалізації емоцій, що передбачають таке: безпосередню вербалізацію власних емоційних станів мовця, опосередковану вербалізацію емоцій і метафоричну вербалізацію емоційних станів мовця. Вербальні способи передачі емоцій, у свою чергу, поділяються на лексичні (словотворення з використанням афіксальних морфем) та синтаксичні (еліптичні конструкції, зміна порядку слів) [7, стр. 83].

Ми погоджуємось з Петренко Є., що мовні засоби вираження емоцій можна поділити на чотири підтипи:

1) клішовані, закріплені за конкретним кушем емоцій способи вираження – емоційні вигуки (цить!, годі!, геть!), що зберігають зв'язок із вокалізацією емоції та асоціюються з певним виразом обличчя, серед них вигуки первинного походження, що відображають ЗДИВУВАННЯ наступні: овва, ой, ай, о, ох, ух, ах, іч, ого, йой, отакої;

2) вільні, контекстуально мотивовані способи вираження – наприклад пряма мова, що вводиться дієсловом зі значенням емоції («Іди геть звідси!», – розлютився він), («Очманіти!» - здивувався він);

3) спеціальні слова, закріплені за тим чи іншим кушем емоцій, деякі з них наближаються до вигуків (бідолашний, дивовижно, жахливо);

4) стійкі конструкції, у яких емоції називаються прямо і використовуються різні емоційні слова (мені сумно, я вдячний, я вражений) [7, с. 83].

Емоційний концепт «здивування» є важливою складовою частиною кожної лінгвокультури на планеті, так як є частиною десяти фундаментальних емоцій, серед яких: цікавість, радість, гнів, горе, відраза, зневага, страх, сором, вина та власне здивування. З точки зору еволюційного розвитку здивування є важливою емоцією, що володіє сильною

психологічною інерцією, яка направлена на виживання людського виду. Здивування позбавляє нервову систему людини від емоційного перевантаження, яке шкодить пристосуванню до несподіваної зміни ситуації, середовища. Даний емоційний концепт є складним та багатошаровим, і його вербалізація може мати різні особливості в залежності від світосприйняття певної лінгвокультури. Одна з властивостей вербалізації концепту «здивування» полягає в тому, що це поняття може мати різні семантичні відтінки та способи вираження.

Концепт «здивування» не має чіткої об'єктивної оцінки, його семантика багата на відтінки, і в залежності від контексту може бути позитивним, негативним та нейтральним, на відміну від, наприклад, емоційного концепту «сум», який несе виключно негативну оцінку для суб'єкта. Саме тому даний концепт може досліджуватися набагато ширше і мати більше способів вираження. Окрім вище зазначених мовних засобів вираження емоцій, серед яких є і здивування, вербалізувати досліджувану емоцію в мальописах можна за допомогою комбінації лексичної одиниці ономаіопеї та зображуваного виразу обличчя. Наприклад, якщо в певній ситуації намалювати певного персонажа з піднятими бровами, розкритими очами та написати поруч слово «тремтіння», то читач зрозуміє, що автор передає його здивування. Таким чином, в даному контексті слово «тремтіння» виступає мовним засобом вираження концепту «здивування».

Здивування може мати різні ступені інтенсивності, від легкого подиву до глибокого враження людини, що може викликати загальновідому реакцію «бийся або тікай».

В українській мові концепт «здивування» негативного спектру вираження має наступні синоніми: збентеження, тривога; нейтрального спектру: розгубленість, враження (у значенні «вразити»), чудування, спантеличення, епатування, приголомшення, ошелешення, оторопілість; позитивного спектру: дивовижність, чудесність (у значенні «чудо»), неймовірність. Звісно, саме слово «здивування» може бути застосоване в цих

трьох спектрах. Наприклад, можна легко змінити спектр оцінки прикметника «здивований», додавши прислівник «приємно» чи «неприємно», або залишити без нього, щоб була нейтральна оцінка.

Розділимо лексичні компоненти за допомогою яких виражають концепт «здивування» в українській мові:

- дієслова: здивуватися (похідне дивуватися), вражатися, збентежитися, розгубитися, спантеличитися, епатуватися, приголомшитися, ошелешитися, оторопітися;

- прикметники: дивний, несподіваний, вражаючий, захоплюючий, незвичайний, неочікуваний, чудесний, неймовірний;

- дієприкметники: здивований, вражений, захоплений;

- іменники: диво, несподіванка, сюрприз, враження, захоплення, здивування.

- прислівники: здивовано, захоплено, несподівано, приголомшлено, спантеличено, збентежено, та інші.

Метафоричні фрази, що відображають здивування: роззявляти рота, робити великі очі, витріщати очі, не вірити самому собі, не вірити своїм очам, не вірити своїм вухам.

До вторинних (похідних) вигуків, що виражають здивування належать: боже! Лихо! Отакої! Леле!; та вигуків фрази: от тобі й маєш! Матінка моя рідна! Батечку мій! Дивина та й годі! Нечувана річ! От так дива! та інші.

Також можливе використання специфічних слів і виразів, пов'язаних зі здивуванням. Наприклад, слова-інтенсифікатори, нецензурні вирази, вульгаризми, тощо.

У свою чергу за допомогою інтонації, тоном у мовленні, та зміни його темпу теж можна передати здивування. Наприклад, гучно промовлене «Невже?!» виражає здивування більш ефективно, ніж тихо сказане «я приголомшений». Крім того, перепитування у співбесідника також підкреслює здивування у фразі. Наприклад, «- Я пішов на ту вечірку; - Ти дійсно пішов на ту вечірку?».

Перераховані вище способи вербалізації здивування можуть використовуватись окремо або комбінуватись в українській мові, залежно від контексту та індивідуальних характеристик мовця.

2.2. Репрезентація концепту ЗДИВУВАННЯ на основі корейських вебтунів

Перш за все, вебтуни (кор. 웹툰, англ. Webtoon) – це вид вебкоміксів, який утворився в Південній Кореї на початку 2000-х років, що став популярним останнє десятиліття по всьому світу. Вебтуни створюються та публікуються в Інтернеті, тобто вони не є просто відцифрованим варіантом друкового видання, для них є характерним мати одну главу як одну поздовжню стрічку, в якій послідовно розташовані панелі коміксу, бо саме таким чином їх зручно читати на мобільному телефоні чи комп'ютері, лише прогортаючи вниз. Вебтуни читають на спеціалізованих вебсайтах, та вони, як правило, не мають традиційних паперових видань. Виключеннями стають бестселери, які переформатовують та друкують для фанатів.

Через те, що вебтуни легко і просто викласти в Інтернеті, багато корейських художників починали малювати їх на власному ентузіазмі, вкладаючи свій досвід, жаргонізми і діалектизми притаманні регіону автора. Багато вебтунів не йде одразу на масовий ранок споживачів, і це дає можливість закордонним читачам відчувати справжній відбиток життя корейців по ту сторону екрану, через графічну, художню призму.

Корейські вебтуни можуть бути різних жанрів, проте останні роки найпопулярнішими були фентезі про середньовіччя та/або переродження головного героя (чи головної героїні) в даному сетингу, та BL (англ. Boys Love – кохання між хлопцями).

Зазвичай, автори вебтунів обмежені у тексті, так як велика кількість слів та речень значно ускладнюють розуміння змісту і перенавантажують

мозок читачів, що призводить до того, їм стає нудно читати вебтун. Ономатопеїчна лексика не займає багато місця на фреймах (окремо взяті картинки у вебтунах, коміксах тощо), не обтяжують загальну картинку, а лише доповнюють її, тому є легкими у використанні.

Як правило, вебтуни мають яскравий та виразний стиль малювання, що художники використовують як один зі способів передачі експресії та характерів персонажів, в тому числі, і емоції здивування. Для повноцінної передачі внутрішнього стану персонажів або ситуації, в якій вони опинилися, автори також використовують вербальні засоби передачі здивування, такі як ономатопеїчна лексика.

Корейська мова, на відмінну від української, багата на ономатопеї – звуко- та образонаслідувальні слова. Здебільшого, автори вебтунів вдаються до використання ономатопеї, аби підкреслити експресію персонажів та, аби читачі краще розуміли емоційний стан певного персонажа. Окрім цього, ономатопея широко використовується в дитячих книжках та романах з ілюстраціями.

Ономатопеїчна лексика є відносно вільною у своїх нормах порівняно із загальноживаною лексикою корейської мови, тому змінює свою форму відповідно до ситуації, в якій вживається, або створює слова з новими звуками та образами.

В загальному, ми виділили декілька вербальних засобів, які доповнюють намальовані невербальні вирази обличчя, пози та жести персонажів.

По-перше, це звуко- та образонаслідувальні слова, що напряду передають стан, рухи та дії людського тіла. По-друге, це ономатопеїчна лексика, що відображає несподіваність, різкість певної події, що призвела до подиву персонажа. По-третє, це вигуки, що видають здивовані персонажі.

Звуконаслідувальні слова:

- «탁» – («так» укр. звуч.) може використовуватися в двох ситуаціях: передача стукоту серця, в моменті здивування та звуку сильного удару, що

підкріплює для читача мить неочікуваності певної події. «Тук» - українською.

- «두근» - («тугин» укр. звуч.) відображає голосний стук серця персонажа, який застигнув на місці від подиву і чує лише своє серце. Ми пропонуємо «стук» як українській варіант, замість розповсюдженого «тудум», що часто використовується українськими перекладачами.

- «두둥» - («тудун» укр. звуч.) передає шоковий момент персонажів, здивування та усвідомлення чогось. Можна перекласти як «тадам».

- «광»/«땅» - («кхван» укр. звуч.)/(ттан укр. звуч.) посилюють емоційність ситуації. «Бум», «бах» - як варіанти перекладу українською.

Однією з основних характеристик ономатопеїчної лексики є повторення, коли один і той самий склад повторюється декілька разів. «광» і «땅», також можуть повторюватись автором як, наприклад, «광광», аби більше привернути увагу читача.

- «벌떡» - («польтток» укр. звуч.) має прямий переклад «неочікувано», «різко», що показує неочікуваність певної дії, що призводить до здивування персонажа. В залежності від контексту, можна перекласти як «шух».

- «퍽» - («пок» укр. звуч.) звук чого завгодно, що неочікувано і сильно хлопнуло, що призвело до подиву персонажа. Також використовується як посилення непередбаченого усвідомлення певної інформації персонажем. Також може бути варіант «퍼억», так як протяжність звуку додає інтенсивності моменту. Переклад українською «хлоп» або «бац».

Образонаслідувальні слова:

- «움찐» - («умччіль» укр. звуч.) вид тіла, що зіщулюється від подиву. Найчастіше посеред інших образонаслідувальних слів використовується в вебтунах. Ми пропонуємо перекласти як «трепіт».

- «화들짝» - («хвадильччак» укр. звуч.) вид сильного здивування людини, коли вона підстрибує на місці. Переклад українською «смик».

– «병» - («пон» укр. звуч.) використовується для позначення здивованої людини, що втратила мову від ситуації. Походить від 병병하다 – приголомшений, оторопілий. Переклад українською може варіюватися від контексту, так як в українській мові повного аналогу немає, але щоб зберегти короткість слова можна використати «шок».

– «멀뚱멀뚱» - («мольтунмольтун» укр. звуч.) імітує вид людини, що з широкими очима приголомшено дивиться вперед. В залежності від контексту, можна перекласти як «застиг» або «завмер».

– «흠칫» - («химчхит» укр. звуч.) відображає вид людини, що здригається від подиву. Переклад українською «здриг».

– «깜짝» - («ккамччак» укр. звуч.) відображає різке, сильне здивування. Для посилення ефекту також використовують «깜짝깜짝», повторюючи перші два склади. Як один з варіантів перекладу можна застосувати прислівник «різко».

– «오싹» - («оссак» укр. звуч.) вказує на стан людини, коли по шкірі виступають сироти від подиву, холоду чи страху. Можна перекласти як «тремтіння», «трепіт» чи «дриг».

– «충격» - («чхунгьок» укр. звуч.) це іменник «удар», «шок», що може використовуватися і окремо, як незалежне слово, і в вебтунах як образонаслідувальне слово, для передачі шокового стану персонажа. Переклад українською так і залишається «шок».

За досліджуваними образонаслідувальними словами можна прийти до висновку, що корейці використовують різні синоніми та поняття «здрігнутися тілом», аби передати здивування персонажу, такі як «움찐», «화들짝» та «흠칫». Також фігурує образонаслідувальна лексика, що відображає певний вираз обличчя, що асоціюється зі здивуванням: «멀뚱멀뚱» та «병».

Яскравою особливістю образонаслідувальних слів є те, що їхня форма може включати в себе закінчення «-거리다», яке надає дієсловам характеристику тривалості дії наприклад, «오싹거리다», «움찔거리다», «멀뚱거리다» тощо, проте це не є обов'язковим. «병» і «충격» не мають такої форми, так як є по суті іменниками, але вони виконують функції образонаслідувальних слів, передаючи зовнішню реакцію персонажів.

Вигуки:

– «잉» – («ін» укр. звуч.) переклад українською «іч», виражає легке здивування.

– «우왕»/«우왁»/«우왓» – («уван»/«увак»/«уват» укр. звуч.) емоційний вигук при подиві, що можна перекласти як «вау». В переліку йдуть по черзі при використанні з менш емоційний ситуацій до більш яскравих.

– «으» - («ик» укр. звуч.) вигук, що відображає заїкання людини, коли її приголомшили і вона не має, що сказати. Варіанти перекладу в залежності від контексту: «кх», «ич», «ік».

– «응»/«잉» – («ин»/«ийн» укр. звуч.) використовується при легкому подиві. Обидва вигуки можна перекласти як «мгм».

– «앗» – («ат» укр. звуч.) має сенс і перекладається як «ах».

– «악»/«으악» - («ак»/«иак» укр. звуч.) обидва вигуки мають сенс українського «ай», другий вигук подовжений, аби передати більше емоційності.

– «뭣» - («мвот» укр. звуч.) українською передається як «що?».

– «헉» - («хок» укр. звуч.) різкий вдих при сильному здивуванні.

Переклад українською «ах».

– «어» - («о» укр. звуч.) має той самий сенс, що і вигук «о» українською.

– «어 흠» - («охю» укр. звуч.) звук, що видають люди при сильному здивуванні, труднощах чи розчаруванні. Варіанти перекладів «ух», «ох», «ех».

– «흠» - («хим» укр. звуч.) вигук при легкому здивуванні, який видають через закритий рот. Переклад українською «хм».

Образно-графічні функції досягаються за допомогою візуальних елементів розміру тексту та його розташування, а ілюстрації та візуальні ряди відіграють важливу роль у сприйнятті читачем того, що намагається донести автор. Зазвичай існує кілька способів привернути увагу читача. Наприклад, регулювання розміру звуко- та образонаслідувальних слів може допомогти читачеві зосередитися на звуці і розпізнати його (дрібний шрифт для тихих звуків, великий шрифт для гучних або різких звуків). Розміщення звуко- та образонаслідувальних слів у нестандартних позиціях також може привернути увагу читача: горизонтально (щоб їх було легше читати), вертикально (щоб вказати напрямок звуку), на задньому плані (щоб створити фон) або на передньому плані (щоб сфокусувати увагу).

До того ж, розділення навпіл (два склади або більше) деяких звуко- та образонаслідувальних слів також часто використовується, коли автор намагається акцентувати, що джерелом звуку є саме персонаж. Наприклад, вищезгадане слово «떡» видовжується у форму «떡떡», та розділяється навпіл персонажем у манхві, яка є предметом цього дослідження.

Також варто зважати на те, що в залежності від жанру вебтуна, буде переважати певна ономотопеїчна лексика. Наприклад, велика кількість звуконаслідувальних слів на позначення емоцій, такі як «두근», (стук серця), притаманна для чуттєвих, романтичних коміксів, а у вебтунах з жанром бойовик переважають образонаслідувальні слова, що передають динамічність та рух.

Враховуючи те, що в корейській мові набагато більше ономотопеїчної лексики, ніж в українській, та вона більш деталізована, перекладачі повинні

перекладати звуко- та образонаслідувальні слова в залежності від контексту в мальовисі, аби максимально наблизити переклад до оригіналу.

Висновки до розділу 2

Через значну кількість дискусій, щодо опису концепту як терміну та його вербалізації, немає точної відповіді щодо даного питання. В лінгвістиці ми притримуємося думки, що концепт піддається вербалізації, що його зміст можна перевести у словесну форму.

Концепти виражаються вербалізаторами концептів, а саме словами-репрезентами та їхніми синонімами. Серед мовних засобів вираження концепту є однокореневі слова та частини різних мов, споріднених з основними номінаціями, контекстуальні синоніми, власне авторські номінації, стійкі складні слова, синонімічні репрезенту, фрезоологізми, метафори тощо.

Різні культури по-різному ставляться до емоцій, наділяючи вираження окремих емоцій певним соціальним ставленням, що впливає на виховання і соціалізацію, та в ту саму чергу на уявлення про світ та втілення тих чи інших елементів у структурі емоційної лексики. Вираження емоцій невербально у жестах, міміці, поведінці не має універсального характеру, та залежить від культурної норми, яке диктує прийнятий соціальний сценарій.

Мовні засоби вираження емоцій можна поділити на чотири підтипи:

1) клішовані, емоційні вигуки, що зберігають зв'язок із воказілацією емоцій та асоціюються з певним виразом обличчя. Відображають здивування наступні: овва, ой, ай, о, ох, ух, ах, іч, ого, йой, отакої; 2) вільні, пряма мова, що вводиться дієсловом зі значенням емоції ("Очманіти!" - здивувався він); 3) спеціальні слова, закріплені за певною гілкою емоцій, деякі з яких наближаються до вигуків (жахливо, дивовижно); 4) стійкі конструкції, у яких емоції називаються прямо (я вражений).

Концепт "здивування" не має чіткої об'єктивної оцінки, та залежно від контексту може бути позитивним, негативним і нейтральним. За допомогою комбінації лексичної одиниці ономапопеї та зображуваного виразу обличчя можна вербалізувати здивування у мальописах.

В українській мові можна виразити "здивування" за допомогою наступних частин мови: дієслів, прикметників, дієприкметників, іменників та прислівників. Також використовуються метафоричні фрази, наприклад, роззявляти рота, робити великі очі, витріщати очі, не вірити самому собі, не вірити своїм очам, не вірити своїм вухам; та первинні і вторинні вигуки. Використання інтонації та перепитування у свою чергу теж може виражати здивування у фразі.

Концепт "здивування" є невід'ємною частиною корейських вебтунів і використовується у всіх мальописах, не залежно від жанру.

На відміну від української, корейська мова багата на ономапопею (імітацію звуків та образів). Здебільшого автори вебтунів використовують ономапопею, щоб підкреслити міміку персонажів і полегшити читачам розуміння почуттів тих чи інших героїв.

Ми виділили декілька вербальних засобів, за допомогою яких можна передати концепт "здивування" у вебтунах: 1) звуко- та образонаслідувальні слова, що напряду передають стан, рухи та дії людського тіла; 2) ономапопеїчна лексика, що відображає несподіваність, різкість певної події; 3) вигуки, що видають здивовані персонажі.

Ономапопеїчна лексика є відносно вільною у своїх нормах порівняно із загальною лексикою корейської мови, а тому змінює форму або створює слова з новими звуками чи образами залежно від контексту, в якому вони вживаються.

ВИСНОВКИ

Обґрунтовано термін «концепт» у сучасній лінгвістиці. Даний термін використовується для опису ідеї чи структури, що включає національно-культурні оцінки, знання, асоціації та емоції, пов'язані з ними. Концепт відображає не лише формальне значення, а й широкий спектр розуміння. Один і той самий концепт в рамках двох лінгвокультур може передавати різні поняття та викликати відмінні емоції.

Термін «концепт» є абстрактним поняттям, якому дати одне чітке пояснення надзвичайно складно, навіть в рамках однієї науки, тому часто сприймається інтуїтивно та залишається невизначеним. Концепт – це одиниця свідомості та інформаційної структури, оперативна одиниця пам'яті, що відображає людський досвід. Дослідники одностайні в думці, що концепт має складну і багатогранну структуру, охоплюючи як конкретне, так і абстрактне(притаманне культурі та її народу) та особисто-індивідуальне.

У лінгвістиці концепт може бути виражений як мовна одиниця, у вигляді слова чи фрази, проте значення знаходиться в ширшому контексті, що включає культурні, соціальні, історичні, професійні та власне особисті аспекти.

Основними ознаками концепту є: передача та збереження інформації, несталість, абстрактність та нечіткість, емоційність та ментальність.

Характеризуються наступні підходи до визначення концепту: системно-мовний, денотативний, сигніфікативний, семантичний, культурологічний, лінгвокультурологічний та лінгвокогнітивний.

Можна протиставити три види концептів:

1) етнокультурні концепти, що актуальні для всієї етнокультури; 2) соціокультурні концепти, що сприймаються нагально в межах певної лінгвокультури; 3) індивідуально-культурні концепти, що сприймаються актуально індивідумом.

Виділено класифікації концептів, такі як: класифікація за рівнем абстракції, культурним контекстом, емоційної складової, рівнем сприйняття, гносеологією, способом вираження, походженням, критерієм досвіду, часом існування та структури.

Вираження концепту охоплює засоби, які прямо або непрямо ілюструють, уточнюють та розвивають його значення, що може бути досягнуто за допомогою: засобів виразності, знаків та символів, мовних маркерів та невербальних рухів.

Оцінені основні особливості вербалізації концепту "ЗДИВУВАННЯ". Враховуючи те, що різні культури по-різному ставляться до емоційних концептів, наділяючи їх певною соціальною конотацією, що впливає на виховання і соціалізацію, й також на уявлення про світ, то невербальне вираження емоцій у поведінці, жестах та міміці не має універсального характеру, та залежить від прийнятого соціального сценарію.

Мовні засоби вираження емоцій, а власне здивування можна поділити на чотири підтипи:

1) клішовані, емоційні вигуки, що зберігають зв'язок із вокалізацією емоцій та асоціюються з певним виразом обличчя: овва, ой, ай, о, ох, ух, ах, іч, ого, йой, отакої; 2) вільні, пряма мова, що вводиться дієсловом зі значенням емоції («Очманіти!» - здивувався він); 3) спеціальні слова, деякі з яких наближаються до вигуків (жахливо, дивовижно); 4) стійкі конструкції, у яких емоції називаються прямо (я вражений).

Оцінка емоційно складового концепту «здивування» може змінюватися залежно від контексту, від позитивного до негативного, або зберегти нейтральність. За допомогою різних комбінацій лексичних одиниць ономапопеї та зображуваного виразу обличчя можна вербалізувати здивування з певною оцінкою, яку хоче досягти автор, у вебтунах.

Проаналізовано та наведено приклади репрезентацій концепту «ЗДИВУВАННЯ» на прикладі корейського вебтуну «이해 불능».

На відміну від української, корейська мова багата на оноματοпею (імітацію звуків та образів). Здебільшого автори вебтунів використовують оноματοпею, щоб підкреслити міміку персонажів і полегшити читачам розуміння почуттів тих чи інших героїв.

Ми виділили декілька вербальних засобів, за допомогою яких можна передати концепт «здивування» у вебтунах: 1) звуко- та образонаслідувальні слова, що напряду передають стан, рухи та дії людського тіла; 2) оноματοпеїчна лексика, що відображає несподіваність, різкість певної події; 3) вигуки здивованих персонажів.

Серед яких, звуконаслідувальні: «탁», «두근», «두둥», «꽁», «땅», «벌떡», «퍽». Образонаслідувальні: «움짤», «화들짝», «병», «멀뚱멀뚱», «흠칫», «깜짝», «오싹», «충격». Вигуки: «잉», «우왕», «우악», «우왓», «으», «응», «윙», «앗», «악», «으악», «뿡», «헉», «어», «어휴», «흠».

Оноματοпеїчна лексика є відносно вільною у своїх нормах порівняно із загальною лексикою корейської мови, а тому змінює форму або створює слова з новими звуками чи образами залежно від контексту, в якому вони вживаються.

У підсумку, дослідження засобів вербалізації концепту «ЗДИВУВАННЯ» є важливим для лінгвістики, так як в українському інформаційному просторі зовсім небагато інформації про складові корейської мови, в тому числі й оноματοпеї на основі сучасних вебтунів. Дане дослідження поклало початок кращому розумінню та перекладу мовних пар українська-корейська в сучасних вебтунах.

주석

현대 한국어에서 놀라움의 개념을 언어적으로 재현하는 수단

(한국 웹툰 소재 기반)

현대 언어학에서 개념은 지식, 연상, 느낌의 집합을 포함하는 구조나 사상이다. 다소 추상적인 개념이며, 특정 과학의 한 영역 내에서도 명확한 설명을 하기가 극히 어렵기 때문에 직관적으로 인식되고 정의되지 않은 상태로 남아 있는 경우가 많다.

특정 국가 및 문화적 개념을 이해하고 인식하는 것이 특정 언어에서 성공적인 번역의 핵심이다. 이것 없이는 온전한 정서적, 문화적 평가를 전달할 수 없다. 번역 자체가 결코 원문과 동일할 수는 없지만 번역자의 일은 최대한 가까이 오는 것이다.

한국어 제품과 마찬가지로 한국어와 한국 문화도 우크라이나를 포함한 전 세계적으로 점점 인기를 얻고 있다. 이에 질 높은 문학 번역에 대한 요구가 높아지고 있다. 우크라이나와 한국의 문화적 배경이 다르기 때문에 소설, 특히 코미디 소설의 정확한 번역은 어려운 일이다. 예를 들어 한국어는 우크라이나어에서 찾아볼 수 없는 특별한 소리와 억양으로 감정과 분위기를 표현하기도 한다.

독자가 번역된 작품을 완전히 이해하기 위해서는 번역자가 감정적이든 문화적이든 특정 개념의 가장 가까운 유사체를 보존하거나 찾을 필요가 있다. 따라서 인지언어학은 특정 문화권에서 개념의 출현과 기능의 인과관계를 밝히고, 이를 원천 언어에서 대상 언어로 더 잘 전달할 수 있도록 도울 수 있다. 따라서 개념 언어화의 수단과 같은 문제를 연구할 때에는 인지언어학의 관점에서 분석하는 것이 중요하다.

두 민족문화 간의 큰 차이로 인해 우크라이나어와 한국어의 정서적으로 대전된 개념들은 그 표현에 있어서 큰 차이가 있기 때문에 이들 간의 차이를 연구하고 이를 최대한 줄일 수 있는 방법을 찾아야 할 것이다. 현재까지 우크라이나 정보 공간에는 정서적으로 구성된 개념들의 구체적인 내용과 한국어 표현의 유형에 대한 정보가 거의 없다. 한국어-우크라이나어와 우크라이나어-한국어 쌍의 번역을 개선하기 위해서는 우크라이나 관점에서 한국을 연구하고 연구하는 것이 중요하다.

보통 한국인들은 웹툰에서 감정적으로 복잡한 개념의 표현력을 높이기 위해 소리와 이미지 단어를 사용한다. 이들의 다양성은 우크라이나어로 정확하게 번역될 수 없는데, 이는 한국어로 된 일부 개념의 표현이 우크라이나어에는 존재하지 않기 때문이다. 언어는 사람들 간의 의사소통 방식일 뿐만 아니라 특정 국가의 세계관이기도 하다. 본 논문은 감정적으로 복잡한 개념인 놀라움의 한국어 반영을 우크라이나 세계관의 프리즘을 통해 밝히고, 이는 다시 한국어에서 우크라이나어로, 그리고 그 역으로 더 좋고 질적인 번역에 자극을 줄 것이다.

연구 결과, 현대 웹툰의 소재에 «놀라움»이라는 개념을 언어화하는 수단을 확인하고 다음과 같은 과제를 수행하였다:

1. 현대 언어학에서 «개념»이라는 용어는 실질적이다. 이 용어는 국가 및 문화적 평가, 지식, 연관성 및 감정을 포함하는 아이디어 또는 구조를 설명하는 데 사용된다. 두 언어 문화 내에서 동일한 개념은 다른 개념을 전달하고 다른 감정을 불러일으킬 수 있다.

2. 개념의 분류는 추상화 수준, 문화적 맥락, 정서적 구성 요소, 인식 수준, 인식론, 표현 방식, 기원, 경험의 기준, 존재 시간 및 구조에 의한 분류와 같이 구분된다.

3. «놀라움» 개념의 언어화의 주요 특징을 평가한다. 문화마다 양육, 사회화, 세계 인식에 영향을 미치는 정서적 개념에 대한 태도가 다르다는

사실을 고려할 때 행동, 제스처 및 표정에서의 비언어적 감정 표현은 보편적이지 않으며 수용된 사회 시나리오에 따라 달라진다. 이러한 이유로 비언어적 행동의 언어적 표현은 우크라이나어와 한국어에서 매우 다르다.

4. 이 글은 한국 웹툰 «이해불능»의 사례에 대한 «놀라움» 개념의 표현 사례를 분석하고 제공한다. 몇 가지 언어적 수단이 강조된다: 1) 인체의 상태, 움직임 및 행동을 직접 전달하는 소리 및 이미지 모방 단어, 2) 어떤 사건의 예기치 않은 날카로움, 날카로움을 반영하는 의성어 어휘, 3) 놀라는 등장인물들의 탄성.